

Grundlag. Det er Medlemmerne af de anerkjendte, frivillige Sygekasser — hvad der afviges derfra er i alt Fald underordnet og maaske heller ikke rigtig — hvem der gives Ret til denne Sikkring mod Ulykkestilfælde. Saa har rigtignok dette Forslag opgivet Meget af det Andet, som formentlig burde med, for at Forslaget kunde være egentlig tilfredsstillende, men man kan forsvare det med, at man efterhaanden kan udvide det. Naar man blot har dette Grundlag, den nære indre Forbindelse mellem Forslagene om Sikkring mod Ulykkestilfælde og Sikkring mod Sygdom bevaret og bibeholdt, kunne de mange Indskrænkninger, der gjøres i Henseende til Principets Udførelse, forsvares og forklares af opportunistiske Hensyn. Man kan gaa videre, saa snart Forholdene tilstede det, man kan stryge de forskjellige Betingelser, der nu sættes, uden at disse Konsekventer have nogen Fare i sig. Underledes derimod med et Forslag, der ophæver denne indre Forbindelse mellem de to Ordninger, byggede paa et helt andet og nyt Princip; thi det har ogsaa Konsekventer, men disse Konsekventer gaa i en anden Retning. De gaa i Retning af en stadig Udvidelse af Tvangsprincippet i vort Erhvervsliv, og disse Konsekventer betragter jeg som meget farlige, og derfor vilde jeg ønske, at man kunde bøie dette Forslag, hvis Betydning og Vigtighed jo er utvilsomt, hen i Retning af en nærmere indre Forbindelse med Lovforslaget om de anerkjendte Sygekasser, end det nu er Tilfældet; saa vilde denne Ordning komme til at staa som et organisk og harmonisk Hele, bygget paa det rigtige Princip — et Princip, jeg for mit Bestemte giver min fulde Tilslutning — Principet om, at det Offentlige maa hjælpe, saa langt det behøves, under Forudsætning af og paa Grundlag af den frivillige Selvhjælp.

Schlegel: Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag og begynde med at sige, at naar der forelægges Lovforslag af saa indgribende Betydning, saa maa den ærede Minister ikke opfatte i alt Fald mine Bemærkninger paa den Maade, at det er min Vist særlig i kritiskere de Ideer, han fremkommer med. Jeg har modtaget saavel dette som det foregaaende Lovforslag med den største Glæde og Anerkjendelse. De stemme i Meget saa fuldt ud med den Livsopfattelse, jeg har, at jeg ikke kan Andet end være Ministeren taknemlig, fordi han er fremkommet med disse Forslag, men de ere paa den anden Side saa indgribende for vort Samfunds Ordning i sin Helhed, at man er nødsaget til at gennemgaa

dem overordentlig nøie og herved komme med Bemærkninger, som maaske somme Tider kunne synes at gaa i en noget anden Retning, men som i alt Fald altid ere fremkaldte ved Ønsket om at bidrage til, at det bedst mulige Resultat kan fremkomme. Det er saa meget mere naturligt, som jeg principielt her maa tillade mig at udtale, jeg veed ikke, om jeg maa kalde det en Beslagelse; men i alt Fald ønskede jeg, at denne Kommissionsbehandling havde været offentliggjort i længere Tid i Forveien, for at denne vigtige Sag kunde være bleven drøftet af alle de mange Mennesker i hele Samfundet, der have saa stor Interesse af Forslagenes Gjennemførelse. Det er bekendt, at i Thykland vakte denne Sag, da den kom frem, en saa overordentlig stor Bævægelse; der var Møder i tusindvis, og der var næppe en By i hele Thykland, næppe en Forening af Arbeidere og Arbeidsgivere, uden at de drøftede den paa det Omhyggeligste, hvilket naturligvis var i høi Grad veiledende for dem, der skulde vedtage Lovene, og som frygte for, at der skal blive vedtaget Bestemmelser, der ikke maatte komme til at passe til Forholdene.

Jeg skal dernæst udtale min Glæde over den sidste ærede Talers Foredrag, eller jeg kan sige den første ærede Taler (Goos) fordi jeg i ikke saa Ting kan give ham min fulde Tilslutning. Det første Spørgsmaal, som vi her have at drøfte, er jo de Principer, som skulle lægges til Grund for denne Ulykkesforsikkring. Medens vi ved Sygekasseloven talte om et Forhold, der var saa bekendt og nøie bearbejdet — jeg kan sige gennemført i saa mange Grader her hos os — staa vi her paa et temmelig nyt Felt, som ogsaa den ærede første Taler fremhævede; og dertil kommer, at de Forhold, som her er Tale om, ikke have den Betydning — og ikke kunne have den Betydning — som de have i et stort Industriland som Thykland; der er jo ikke her den samme Trang — skjøndt der naturligvis ogsaa er Trang her — til en Lov som denne; der kan ikke her foresælbes den Sort Tilfælde, som der foresælbes i et Land som Thykland, naar f. Ex. der ved Hjerterværksdrift pludselig ster en af disse Ulykker, hvor Hundreder af Mennesker omkomme eller lemlestes. Det kunne vi ikke ret tænke os her; i saadanne Tilfælde hjælper ingen Sammenlutning mellem de enkelte Arbeidere — der hjælper ineen Sammenlutning mellem de enkelte Arbeidsgivere; den enkelte Kommune kommer til at staa saa at sige hjælpeløs lige overfor den Slags Tilfælde. Det er derfor naturligt at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes man skal bringe Hjælp i saa overordentlig store Ulykkestilfælde. Den Sort